

anviser, til at følge Udvalgets Flertal ved at stemme for Vædringsforslaget. Jeg er, som sagt, overbevist om, at hvis det denne Gang atter lykkes at holde § 6 inde her, saa vil det Spørgsmaal komme til at ligge for igjen, om man overhovedet vil forkaste Lovforslaget, eller om man vil optage det Vædringsforslag, som her er stillet. Da jeg for mit Bedkommende vilde sætte Pris paa, at det høie Thing vedtog det, fordi jeg har den Tro, ligesom det ærede Medlem her overfor (S. Pedersen), at det da med denne Forhandling vil være muligt at fritage det høie Thing for yderligere Fæsteforhandlinger i en ikke saa ganske kort Tid. — Hvad Titelforslaget under Nr. 7 angaar, da kan jeg naturligvis Intet have mod det at indvende. Saavidt jeg skjønner, er man der ved gennem en Cirkel omtrent naaet saa vidt, at man er bleven staaende ved Lovforslagets oprindelige Titel, kun med en lille Tilføielse.

Formanden: Det ærede 11te kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning:

Carlsen: Hvad angaar det, der af det ærede Medlem blev bemærket med Hensyn til Loven af 19de Februar 1861, maa jeg føle mig opfordret til at bemærke, at den daværende Regjering, hvoraf Monrad var Medlem, har ikke, tror jeg, fuldkommen opfattet Lovens Hensigt, saaledes som man synes nu fra flere Sider at opfatte den; thi da Monrad forelagde Forslaget her i Landstinget, sagde han udtrykkelig, at Regjeringen ikke havde overset, at den sandsynlige Følge vilde blive, at flere Godseiere herefter vilde benytte den Forpagningsret, de havde i Genhold til Forordningen af 1792, men han yttrede sig saaledes, som om Regjeringen ikke deri saae noget Urigtigt eller Uheldigt. Evertimod han yttrede sig vsende om denne Kontraktform i Modsætning til Fæsteforholdet. Jeg skal, siden jeg er kommen til at gjøre denne Bemærkning, føie til, at jeg saa meget mindre har kunnet forstaa, at den høitærede Minister gjentagne Gange i Løbet af Forhandlingerne om denne Sag har yttret sig næsten helt og i det Mindste tre Fjerdedel misbilli-

gende mod Godseierne, fordi de efter Loven af 1861 have benyttet Forpagningerne.

Gstrup: Ja, jeg vil meget nødig have min Modstand mod den nye § 6 opfattet saaledes, at jeg nu skulde fravige, hvad jeg selv saa gjentagende har angivet som det, jeg anser for det Duffelste, nemlig Overgang til Selveiendom ved frivillig Overenskomst mellem Eier og Fæster. Men det forekommer mig rigtignok, at denne Frivillighed faar et noget mærkværdigt Præg, naar man paa den ene Side næsten umuliggjør den ene Brugsmaade og paa den anden Side fuldstændig forbyder enhver anden Brugsmaade af Jorden. Det er kun dette, som jeg har villet tillade mig at gjøre opmærksom paa. — I Forbindelse hermed vil jeg dernæst gjøre den høitærede Minister opmærksom paa en Feiltagelse fra hans Side, men dog ingenlunde for at bebrejde ham Noget. Han er selvfølgelig ikke pligtig til at kjende, hvilke legale Overdragelsesformer der har været i Brug her i Landet, og heller ikke, fra hvilken Tid de have været brugte, og det maa altsaa, som sagt, ikke fortaas som nogenstøbelst Bebreidelse mod den høitærede Minister, naar jeg tillader mig at rette en faktisk Urigtighed i, hvad han før fremførte. Man kunde ikke faae andet Indtryk af, hvad den høitærede Minister anførte, end at han mente, at Forpagningerne paa 50 Aar i Virkeligheden vare yngre end Loven af 19de Februar 1861. Men jeg kan nu paavise Forpagninger, og det ikke enkeltstaaende, men mange, som ere fra Aarene haade lidt før og lidt efter 1840, fra 1838 og 1839 og fra 1840 og 1841. Det er altsaa en fuldstændig urigtig Paastand, at det er Loven af 19de Februar 1861, som har fremkaldt disse Forpagninger. Jeg vil naturligvis paa ingen Maade benegte, at de ere blevene hyppigere efter denne Lov; men jeg paastaar, at de paa ingen Maade ere blevene fremkaldte blot ved denne Lov. Det turde vel være, at der er andre Forhold foruden Loven af 1861, som væsentlig have medvirket til, at haade Eier og Bruger i den senere Tid ofte have foretrukket denne Overdragelsesform fremfor det gamle Fæste.